

— Μιά στιγμή, νά μοῦ ζήσης, Μιλόρδε, ποῦ μᾶς ἔφερες τέτοιο μεγάλο καλό. Μιά στιγμή, νά μᾶς πῆτε τὸ πῶς ἔτυχε αὐτὸ τὸ πρωτάκουστο. Ἀπὸ τὸ χαρέμι μαθὲς τὴνε πῆρε;

— Τὴνε πῆρε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Θεοῦ νά σᾶς τὴνε φέρη. Τᾶλλα θὰ τὰ μάθετε ἀπὸ τὴν ἴδια, σὰν ἔρθη.

Κ' ἔφυγε ὁ Μιλόρδος κατὰ τὸ ἀγαπημένο του τὸ Καστρί.

*
*

Μετὰ μερικὲς μέρες, ἐκεῖ ποῦ ἔβλεπαν καὶ καμάρωναν καὶ ψιθύριζαν ἀπὸ μακριὰ οἱ καταχαρούμενοι οἱ Ἀποδουλιῶτες, κ' ἔλεγε ἄλλος τὸ κοντό του κι ἄλλος τὸ μακρὸ του, περπατοῦσανε στὸ βασίλειμα τοῦ ἡλίου ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό, στὰ ριζοβούνια τοῦ Ψηλορείτη, καὶ σεριανίζανε τὶς ὀμορφιές τριγύρω, ἢ περήφανη Ἀρετοῦσα μὲ τὴν ἀγγελοκάμωτὴ τῆς τὴν κόρη, καὶ κάπου κοντά τους ὁ Μπάρτλεης μὲ τὸ Μιλόρδο. Οἱ δυὸ γυναῖκες μιλοῦσανε γιὰ τὰ παλιά τους, κ' οἱ δυὸ ἄντρες γιὰ ἀρχαιότητες.

Ὁ κύρ Ἀλεξαντράκης μὲ τὸ Σφακιανὸ ἀκολουθοῦσανε μερικὰ βήματα κατόπι, μιλῶντας ὁ ἕνας γιὰ τὶς σφαγές, ὁ ἄλλος γιὰ τὴν ἀξέχαστη τὴ μάχη τοῦ Ἀσκυφοῦ.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

ΚΑΝΕΝΑ

ΜΙΑ βραδυὰ ἐρώτησα τ' ἀστέρια νά μοῦ ποῦνε
 "Ἄν τὰ γλυκὰ ματάκια σου δακρῶζουνε γιὰ μένα,
 Καὶ τ' ἄστρα μοῦπαν μυστικά « Ἐσένανε ζητοῦνε,
 Δακρῶζουνε γιὰ σένα ! »

*

Κ' ἐρώτησα τὰ μάτια σου νά μάθω τὴν ἀλήθεια·
 « Ὅχι ! μοῦ εἶπαν, δὲν βογγοῦν γιὰ σένανε τὰ στήθεια.
 — Ποιὸν νά πιστέψω, ἐφώναξα, τὸν οὐρανὸ ἢ σένα ; »
 Μ' ἀπάντησε : — « Κανένα ! »

ΑΛ. Κ. ΠΕΡΔΙΚΙΔΗΣ